

"Hulpverlening"

Geert Theunisse

Voorjaar '86 was het. Dit verhaaltje moest ik heel diep uit mijn herinnering tevoorschijn halen. U weet wel: ver weggestopt met nog immer knagende gevoelens van ontkenning, verdringing, schaamte, schande en zo. Maar toch haal ik het hier aan. Enkel en alleen maar opdat U niet gaat denken dat wij onszelf hier een beetje als onfeilbare watergoden willen presenteren, bij wie altijd alles van een leien dakje gaat. Verre van dat! Niets is minder waar! Ziet U het maar als een soort

rechtvaardig tegenwicht, een penitentie mijnerzijds voor mijn brute rücksichtsloze verzameling hier van de door U zelf gepleegde euvele daden.

Er stond een mooi briesje uit het noordoosten en plenty zon. Op VHF-16 kwam de mayday binnen van een Belgisch zeiljacht: aan de grond op de scheiding Keeten/Oosterschelde tegenover Stavenisse. Er kwam via Scheveningen-Radio contact tot stand tussen het jacht en ons, en onze hulp werd zeer gewenst door de opvarenden. Wij weer weg met Furie-3: zoon Coen (14) en ik, (zei de gek!).

We komen ter plaatse en zien dat het jacht op de plaat van De Vlakke Hoek zit. Daarom moesten we eerst aan de westkant om de bank heen die daar nog voor ligt, het geultje in om het jacht zo dicht mogelijk te kunnen naderen. Dat kwam allemaal goed en op een 200 meter afstand tegen de steile droogte ten anker gegaan.

Een lijntje overgeschoten en we gingen tros uitvieren. Een routinewerkje. (Jaja)...

Het was inmiddels weer van de vloed en die trekt daar als eerste flink om die hoek heen. Ik liet zoon Coen de tros uitvieren. Jong geleerd is oud gedaan, nietwaar. Dat ging lekker... Dus ik ging intussen even m'n shagbultje halen in de stuurhut, (ik was er weer aan toe dus). Een volle kuil tros was toen 220 meter lang... Boven in de stuurhut hoorde ik plots de kreet van Coen: "Pá-háa!"

Ik vlieg naar beneden: te laat. Door de kracht van de stroom op die volle lengte had de jongen het plotseling daar zijnde eindje van de tros niet kunnen houden en had

los moeten laten. Het eindje zwierde met de vloed mee van ons vandaan. Vlug anker op met de boot en wat benedenstrooms de kop van de boot tegen de steile droogte gezet en als de bliksem de bijboot te water gegooid. De haspel met dunne roeilijn bij Coen in zijn handen gedrukt, het eindje aan de bijboot vast en ik weg. Roeien, achter de tros aan. Dat lukte op het nippertje. Het haspeltje was bijna leeg toen ik het lijntje aan de tros vastknoopte. Coen zette vlug vast aan boord. Hèhè! Ik liet alles los en ging terug roeien...

“Echt waar: Ik liet álles los en wílde terug gaan roeien!”

Niet dus. Ik kwam never nooit tegen de steeds toenemende stroom op. Met dat kleine Pioniertje, met die belachelijke roeispaantjes in die plastic roeidolletjes, waar ze om de andere slag uitvlogen, daar op die hoek, in het begin van de vloed! We lagen daar min of meer in het oppertje toen het gebeurde en de situatie was nu aldus: het Belgische zeiljacht nog steeds aan de grond - de bemanning compleet en erg bang -. Furie-3 met beide schroeven op langzaam vooruit, de kop tegen de grond, schuin benedenstrooms van het jacht, de toekomstige koers richting de dijk op 700 meter - de bemanning zeer incompleet en erg geschrokken -. Met ook nog een symbolische roeilijn/trosverbinding tot stand gebracht tussen beide vaartuigen, en ondergetekende intussen met de vloed mee drijvend, verder het diepe Keeten op, ondanks mijn verwoedde pogingen om dit tegen te gaan. En ook nog uit het kleine oppertje wegdrijvend...

Thuis ging echt ook wel eens wat mis.

Toen werd door de Belgische schipper het volgende schier onsterfelijke mayday-bericht uitgezonden op kanaal -16, en ontvangen door Scheveningen-Radio: “Ja Madám: het is hier weer met dat jachtje in het Keeten hé. Het is om U te melden dat de kapitein van die sleepboot, die Furie-3 weet U wel: dat die kapitein aan het afdrijven is hé, in een veuls te klein roeibootje hé. De kleur is rood. Jawel Madám, het bóótje is rood hé. Jazéker Madám: ik zal stand-by blijven hé. Dank U.”

Dit bericht werd door Scheveningen-Radio kamerbreed langs alle kustzenders uitgezonden als een ‘Mayday-Relay’... Maar ik wist natuurlijk nog van niks, in m’n Pioniertje. Ik had intussen werk genoeg om niet uit dat bootje te knikkeren want inmiddels was er helemaal geen oppertje meer en de wind tegen de stroom in maakte een geniepig golfje.

Intussen: de RP-26, rustig in de haven van Dintelsas liggend, ontving luid en duidelijk de Mayday-Relay... En ook mijn echtgenote: de moeder van onze zoon, ontving dat zelfde bericht... Nog van de verbazing bekomend stormde de RP-26 super-volledig Dintelsas al uit, blakend van enthousiasme op weg naar het Keeten.

Intussen was m’n bootje vol water gewiebel, maar dat zinkt niet: zo’n dubbelwandig Pioniertje. Nou, meer water dan vol kon er toch niet in. Wat er aan een kant insloeg liep om mij heen aan de andere kant weer eruit. Dus ik zat daar nog steeds op het roeibankje. Niet meer roeiend nee: gewoon maar steeds proberend om binnenboord te blijven, midden in het vaarwater.

Maar... Daar kwam hulp. Een flink zeiljacht kwam voorstrooms van de Oosterschelde aandenderen, hoog aan de wind en alles strak en bij. Het lag op een ramkoers, dus ik zag het met zeer gemengde gevoelens zienderogen groter en groter worden. Ik begon druk met een roeispaantje in de lucht te zwaaien... Ha! Dat werd gezien! Iemand ging staan in de kuip en loerde langs de zeilen in mijn richting. Wat een bofje!

Het zeiljacht flitst op 3 meter afstand van me langs en een behulpzame juffrouw gooit een touwtje over. Gelukkig gooide ze alles, alle twee de einden dus, want ze gingen zo hard dat ik anders vast gelanceerd zou zijn geworden van de plotselinge versnelling. De zeilen gingen fluks naar beneden en de motor werd gestart, waarna het jacht, de ‘Leeuwenkooi’ uit het goede Numansdorp, opdraaide en naar mij toe kwam.

M’n Pioniertje werd er achter gehangen en ik mocht aan boord komen, zeiknat. Ik kreeg eerst een jong borreltje. Het lekkerste jonge borreltje dat ik ooit in m’n leven mocht proeven! Én: ik tastte eindelijk naar m’n shagbultje. Nog droog van binnen! Maar och arme, ik kon niet draaien. Ik zat zo te schudden van de kou dat de vloeitjes allemaal stuk gingen. En weer sprong de vriendelijke juffrouw in de bres: met vaardige en routineuze hand toverde ze een zwaar sjekkie in elkaar. Ik was weer zo

het ventje toen!

Ik vroeg: nee, ik smeekte de Schipper van de Leeuwenkooi, druk gebarend en het geval uitleggend, wijzend op de Furie-3, inmiddels op een kilometer of 3-4 afstand achter ons, om mij daar alstublieft rap terug aan boord te brengen. De man wees alles betekenend op zijn voorhoofd en zei: "En wij daar ook verongelukken zeker, in die stroom en die branding tussen de banken daar. Echt nooit niet. Ik wil je wel in Bruinisse afzetten. Daar is vast wel iemand te vinden om je terug aan boord te brengen." Hij had natuurlijk groot gelijk.

Wij melden ons in het kader van de 'hulp'-procedure voor het Belgische jacht dus maar aan Schev-Radio: wat er inmiddels gebeurd was, en ook de goede afloop. En we hoorden toen natuurlijk ook al wel dat ze er daar al van wisten. Maar amper onderdrukt gniffelend en giechelend werden we te woord gestaan door die Operator! We waren tot juist beneden Bruinisse gevorderd als daar plots een mijl boven het dorp een grijze schicht over het water komt aanscheuren, met een dikke snor voor de kop. De RP-26!

De Leeuwenkooi en de RP-26 komen bij elkaar gestopt te liggen en ik pendel met mijn verzopen bootje over naar de 26. Na uiteraard de bemanning van de Leeuwenkooi uit de grond van mijn hart bedankt te hebben: voor het stoppen, het vege lijf, het sleepje, het borreltje, het sjekkie draaien, etc. etc. Ze hijsen de zeilen weer en beginnen nog druk vaarwel zwaaiend aan hun volgende snelle rakje.

De RP-26 ploeg is zeer behulpzaam, vanzelf. Maar dan wel met zo'n air weet U wel: steeds grijnzend en grinnikend en vooral zo zogenaamd bezorgd weet U wel. En dat alles dan met die enorm krachtige uitstraling van oneindige superioriteit. Kent U dat? Absoluut fnuikend is dat voor iemands toch al bijna geheel vergane zelfrespect!

Nou ja, ze klaren het bootje, hangen het kort achter de kont en ik krijg droge kleren en een kop gloeiende soep. Zij werken bij maffe - en ook bij lichtelijk onderkoelde - sleepbootkapiteins standaard altijd met goed hete soep, niet met kouwe borreltjes. Nou ja, vooruit: het is goed bedoeld...

Weinig minuten later zijn we weer bij Furie-3. Die ligt nog steeds op zachtjes vooruit aan de grond en op de dijk aan. Niks aan de hand. Maar het jachtje is weg! We horen van blije Coen hoe dat ging. Het kwam al vlot toen er amper wat water bij was gekomen en het slierde op de trek van roeilijntje/tros verbinding mooi van de droogte af, terug het diepe in. De man had toen maar de hele 42 mm. sleeptros ingepalmd. Tot zijn knieën stond hij in de tros, overal dik over het dekje heen, vertelde Coen. Hij had de roeilijn losgemaakt en was zo afgeladen op weg gegaan naar het haventje van de Val, "net boven de Zeelandbrug", had hij nog geroepen. Coen had toen de roeilijn maar weer binnen gehaspeld.

De RP-26 ging de dienst weer vervolgen, maar niet voordat ze me vertelden “dat ik er nog wel van zou horen.” (?) Uiteraard werden deze laatste wapenfeiten ook weer doorgegeven aan Schev-Radio. Dat moet weet U wel: Mayday-Relay en zo. Daar moet ook ooit weer een eind aan komen, aan zo’n procedure. Het was wéér een zware opgave voor mij, breeduit over de ether... Ik vroeg nog heel vriendelijk en slijmerig aan dat Operatordeertje daar of ze misschien ook met héél kleine lettertjes kon schrijven, in haar journaal... “Nou, niet echt meneer. Neenee: gewoon goed leesbaar weet U wel. Hihih!”... “Gádfer!”

Tja, wat kun je verder nog anders doen in zo’n geval dan deemoedig achter je eigen sleeptros aangaan? We haalden het jachtje in bij de Keeten-A- boei en kregen de tros terug over van de erg opgeluchte schipper. Hij was zó blij ervan af te zijn. Hij zei ook nog wel: “Awèl meneer: toen ik U zag aankomen om ons te helpen heb ik U Gezegend hé. Maar toen ik U zag wegdrijven in Uw kleine rode bootje heb ik U vervloekt zonne.”

We namen toch maar vriendelijk en mijnerzijds enigszins timide afscheid en voeren terug naar Dintel. Daar werd Coen door z’n zeer opgeluchte moeder liefdevol in de armen gesloten, onder de verwijtende, ja zelfs verzengende blikken die intussen op mij werden afgevuurd.

De volgende dag kwam de Commandant van de RP-26 naar Dintelsas: De heer Cornelis S. Hij had een dikke bruine enveloppe bij zich en mompelde met verdacht zwiepende snorharen van de ingehouden lachstuijjes: “Geert: hier heb je de Mutaties van gisteren. Misschien heb je ze nog ergens voor nodig ofzo Kweenie...”

Na de koffie vertrok hij weer: met een eng hol lachje...

Ik ruk sidderend die bruine enveloppe open... “-LUCTOR ET ABORTUS-” was de Titel van het geschrift. Alles stond er in, echt alles. Je reinste chantage, dat was het!

Vanaf die tijd is de naam van ons bijbootje gelijklopend. En dat was dus ook weer een grote fout van me. Want iedereen, maar dan ook iedereen die later die naam op dat bootje zag staan -nu wel voorzien van oerdegelijke zelfgemaakte roestvrijstalen roeidolletjes - moest acuut en persé weten wat dat nu wel precies betekende.

EINDE